

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Barbara Jankowska - Kocon

Sędziowie SO Tomasz Adamski

SO Irena Dobosiewicz (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Tomasz Rapacewicz

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015r. w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa **R. G.**

przeciwko **M. B.**

o zwolnienie od egzekucji

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 10 czerwca 2014r. sygn. akt. XII C 211/13

II oddala apelację,

11/ zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy

1

IIC 630/14

UZASADNIENIE

Powódka R. G. domagała się zwolnienia spod egzekucji telewizora marki P. zajętego w dniu 16 października 2013 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy G. R. w domu w T. przy ulicy (...), stanowiącego, jak podniosła powódka, jej własność a nie dłużniczki - córki G. Z. oraz zwrotu kosztów procesu.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Wskazał na fakt zamieszkiwania powódki w B. a nie w T. oraz brak tożsamości pomiędzy zajęтым telewizorem a kupionym przez powódkę w ramach umowy kredytowej.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 10 czerwca 2014 r. zwolnił od zajęcia egzekucyjnego telewizor marki P. zajętego w sprawach Km 632/13, Km 633/13 i Km 690/13 wymieniony w punkcie 6 protokołu zajęcia ruchomości z dnia 16 października 2013 r. oraz zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 767,- zł tytułem kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach natury prawnej :

W dniu 5 listopada 2010 r. powódka kupiła telewizor marki P. o przekątnej ekranu 65 cali. Na zakup telewizora przeznaczyła środki uzyskane z kredytu na zakup towarów i usług nr (...) z dnia 5 listopada 2010 r. udzielonego przez (...) Bank Spółkę Akcyjną z siedzibą w W. na 24 raty.

W 2010r. powódka zachorowała na nowotwór i często przebywała u córki w T., dlatego z zakupionego telewizora korzystała w domu

2

w T..

W dniu 16 października 2013 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy G. R. w sprawach egzekucyjnych Km 632/13, 633/13 i 690/13 z wniosku wierzyciela M. B. przeciwko dłużnikowi G. Z. dokonała zajęcia ruchomości m.in. w postaci telewizora P.. Zajęcie miało miejsce w T. przy ul (...).

W niniejszej sprawie powódka kwestionuje możliwość prowadzenia egzekucji z objętego pozwem telewizora, albowiem stanowi jej własność, a nie dłużnika, opierając swoje żądanie na treści art. 841 §1 kpc.

W razie istnienia sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6k.c).

W ocenie Sądu powódka w sposób dostateczny wykazała, że zajęty telewizor stanowi jej własność. Do pozwu dołączyła kopię umowy kredytu, z którego wynika, iż przedmiotowy telewizor kupiła za środki uzyskane z kredytu gotówkowego, udzielonego przez (...) Bank SA w W., który zobowiązana była spłacić w 24 ratach.

Wprawdzie pozwany kwestionował fakt, iż zachodzi tożsamość między towarem, na zakup którego powódka otrzymała kredyt, a zajęтым telewizorem, z uwagi na okoliczność, iż w protokole zajęcia Komornik opisała telewizor jako posiadający ekran o przekątnej 55 cali, zaś powódce udzielono kredytu na zakup telewizora 65 - calowego, wskazać jednak należy, iż Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy G. R. przesłuchana na tę okoliczność zeznała, iż telewizor zajęty w T., a opisany pod poz. 6 protokołu zajęcia był dużym telewizorem, mógł mieć zarówno 55, jak i 65 cali, nie został przez nią zmierzony, zaś wymiary do protokołu podała „na oko”.

Sąd uznał zeznania świadka Garaży R. za wiarygodne, gdyż są spójne,

3

konsekwentne i nie zawierają sprzeczności. Fakt, iż świadek podczas przesłuchania na rozprawie nie pamiętała szczegółów okoliczności w których doszło do zajęcia spornej ruchomości w ocenie Sądu nie podważa wiarygodności jej zeznań. Wskazał Sąd, iż od dnia zajęcia, do dnia przesłuchania świadka na rozprawie upłynął okres 7 miesięcy, podczas którego świadek w związku z wykonywanymi przez siebie obowiązkami zawodowymi wielokrotnie dokonywała

czynności zajęcia ruchomości. Wobec tego zdaniem Sądu logicznym jest, iż świadek pewnych szczegółów czynności z dnia 16 października 2013r. nie pamiętała.

Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z ogólną regułą dowodową zawartą w art. 6 kc ciężar dowodzenia, iż telewizor zajęty u dłużniczki miał ekran o przekątnej 55 cali, i nie był tożsamy z tym, na którego zakup powódka wzięła kredyt, spoczywał na pozwanym jako, że on wywodził z tego faktu skutki prawne. Tymczasem pozwany nie zawniósł na tę okoliczność żadnego dowodu, podnosząc jedynie sprzeczność między przekątną ekranu podaną przez komornika w protokole zajęcia, a wynikającą z umowy kredytu. Sprzeczność ta zdaniem Sądu została wyjaśniona wobec treści zeznań Komornik G. R.. Twierdził też pozwany, iż niewielkie dochody powódki nie mogły jej pozwolić na zakup telewizora. Zdaniem Sądu Rejonowego okoliczność ta nie może przesądzać o tym, iż zajęty telewizor nie stanowi własności powódki. Uzyskała ona bowiem na zakup powyższego telewizora kredyt gotówkowy a to oznacza, iż podmiot udzielający kredytu na zakup telewizora badał zdolność kredytową powódki i uznał ją za wystarczającą do udzielenia kredytu na zakup przedmiotowego telewizora.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego dotyczące ustalenia miejsca zamieszkania dłużniczki G. Z., jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy.

W tej sytuacji Sąd na podstawie art. 841 k.p.c orzekł jak w pkt. 1 wyroku, a o kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zgodnie z

4

zasadą odpowiedzialności strony za wynik postępowania.

Apelację od wyroku wniósł pozwany, zarzucając wyrokowi błędne ustalenia faktyczne przez przyjęcie, iż powódka w dniu 5 listopada 2010 r. kupiła telewizor marki P. o przekątnej 65 cali za środki uzyskane z kredytu (nr umowy (...) z dnia 5 listopada 2010 r.), podczas gdy przedmiotowa umowa nie świadczy o zakupie takiego telewizora, naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez błędną i sprzeczną z zasadami logiki ocenę materiału dowodowego, a tym samym przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie, że umowa kredytowa przedstawiona przez powódkę stanowiła dowód zakupu telewizora zajętego przez komornika, podczas gdy umowa taka świadczyć mogła co najwyżej o zakupie towaru o nazwie „Monitor (...)” nie będącym tożsamym telewizorem, art. 6 k.c. przez niewłaściwe rozłożenie ciężaru dowodowego i uznanie, że to na pozwanym spoczywa taki ciężar w zakresie tożsamości zajętego a zakupionego przez powódkę telewizora. Wskazując na przepis art. 386 § 1 k.p.c. domagał się pozwany zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Powódka wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja podlegała oddaleniu.

Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne bez przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, o jakiej jest mowa w art. 233 § 1 k.p.c, które to ustalenia Sąd odwoławczy w całości akceptuje i przyjmuje je za własne.

Zasadniczym zarzutem wywiedzionym przez pozwanego w apelacji był zarzut naruszenia przez Sąd I instancji swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 233§1 k.p.c, skutkiem czego były błędy w ustaleniach faktycznych, nie znajdujące, zdaniem skarżącego, oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym.

5

W ocenie Sądu odwoławczego zarzut ten jest bezzasadny. Analiza dowodu, jakim była dołączona do akt przez powódkę umowa nr (...) z dnia 5 listopada 2010 r. (k.66-68v) wskazuje wprost na to, że kredyt w wysokości 18.000 zł. udzielony

został powódce na zakup określonego w umowie towaru tj. Monitora (w umowie błędnie wpisano „Minitora”)(...), przy czym w imieniu banku (...) SA umowę zawarła firma (...) SA w L..

Z kolei z protokołu zajęcia ruchomości wynika, że pod pozycją 6 został zajęty telewizor marki P. 55 cali (...).

Trafnie zatem przyjął Sąd Rejonowy, posiłkując się dodatkowo zeznaniami świadka G. R.-Komornika Sądowego, że zachodzi tożsamość pomiędzy zakupionym przez powódkę telewizorem z telewizorem zajęтым.

Nie powinno bowiem budzić wątpliwości pozwanego, i jest to fakt powszechnie znany, że telewizory są oznaczone czy to w umowach kredytowych zawieranych na ich zakup czy w kartach gwarancyjnych, zamiennie jako monitory. Po drugie mamy do czynienia w obu przypadkach z telewizorem 65 calowym co powódka wykazała m.in. zeznaniami komornika.

Jeżeli pozwany twierdził inaczej, winien był to udowodnić, trafnie bowiem Sąd Rejonowy ocenił, że ciężar dowodu został w tym procesie przerzucony na pozwanego (art. 6 k.c), w kontekście dowodów, które powódka dla poparcia swoich twierdzeń przedłożyła.

Samo kwestionowanie tylko i wyłącznie przez pozwanego sprzeczności pomiędzy przekątną ekranu telewizora zajętego a telewizora, na zakup którego powódka otrzymała kredyt, było oczywiście niewystarczające, zwłaszcza w kontekście zeznań w charakterze świadka Komornika G. R..

W tej sytuacji także drugi z zarzutów apelacyjnych pozwanego, w przedmiocie naruszenia przepisu art. 6 k.c. także nie mógł być uznany za zasadny.

6

Konsekwencją powyższego było uznanie apelacji za bezzasadną i jej oddalenie na mocy art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 k.p.c w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.

Na oryginale właściwe podpisy Za zgodność z oryginałem